

война. Нали сме дъщери и на единъ народъ, който се гърчи въ предсмъртни конвулсии? . . .

— Хайде, Людмилке. . . Хайде чедо, закъснѣхме — тихо каза тати, съ явното намѣрение да прекрати тая сърцераздирателна сцена, отъ която, нито той, нито без- време състарената ни майка, ще могатъ да отраятъ и да се не разплачатъ.

— Людмилко, и азъ ще дойда съ тебъ. . . Ще помагамъ днесъ. . . Искашъ ли ме? . . . Азъ ще дойда.

Тя не ми отговори, чакаше какво ще каже тати, но понеже и той мълчеше, азъ турихъ касинката на главата си, цѣлунахъ мама и децата, взехъ кошницата съ храната и ги придружихъ до нивата.

— Ехъ, Евге, ти още не можешъ да ми се начудишъ, какъ съмъ се превърнала на селянка. . . Ами това е много лесно, нали съмъ си родена въ село? Да знаешъ какво претеглихме презъ зимата! Нали проклета умраза къмъ Крума и къмъ деверитѣ, заслѣпи кмета и секретарь-бирника, та ни реквизираха всичкото жито. Не оставиха дори за децата. Татко ходи, моли се, но никой го не почу. . . Обвиниха го, че ималъ скрито жито. . . Тоя нашъ татко, съ тая своя почетностъ, не се съгласи нищо да прикриемъ, когато се научихме, че ще ни взематъ всичко. . . той изтежко отсѣче: — „Нека го взематъ . . . децата тамъ иматъ нужда отъ храна“. А като почнаха да пристигатъ писма и раненитѣ, като си дойдоха въ отпускъ захванаха да разправятъ и тамъ каква храна пристига. . . Все що пари имахме издадохме ги да купуваме скжпо и прескжпо отъ ония, които прокриха всичкото си жито и брашно. Паритѣ отъ заплатата на Крума и пенсията на татко не стигаха. Презъ зимата измръха оставенитѣ ни нереквизирани 15 овце и дветѣ кравички. Нѣма храна, взѣха ни сѣното, взѣха и приготвената ярма. Сега пъкъ сж ни турнали въ богатитѣ и отъ комитета не ни даватъ нищо: нито солъ, нито платъ за облекло. Зенгини сме биле, нѣма какво, ще се хранимъ сега съ зенгинството си. . . Мислихъ, душке, мислихъ па теглото ме сломи, здравето ми се разклати, а дечицата ми не знаятъ нѣмане. Тѣ искатъ и ние тримата се свиваме гладни по цѣли дни, само за децата да има...